

цията го затворила и сжблѣкла му предъ турците дрѣхите, за да му видатъ раните и да кажатъ дали е той. Това произшествие са разчу по цѣла Ромъния. Българете изъ Александрия, изъ Гюргево и изъ Букурещъ протестираха предъ министрътъ, и Тотѣо бѣше пуснатъ. Въ 1867 година той дойде въ Букурещъ, и азъ са запознахъ съ него и заключихъ побратимство. Условихме са да ходиме подъ една команда, да си напишеме законъ и да са управляваме като сѣки »народни чети.« Покойни Раковски ни написа единъ малакъ законъ и научи ни какъ да работиме, за да имаме по-добаръ успѣхъ.

VIII

БЪЛГАРСКАТА ЧЕТА ВЪ БЪЛГРАДЪ.

Отъ пиротската планина азъ са упѣтихъ камъ Сърбия, преминахъ презъ границата, дойдохъ въ Княжевацъ и довѣдохъ своята испобѣдима чета на зимовище. Когато стигнахъ до Иванова-ливада, дѣто е сѣрбската стража, то ма посрѣшна капитанинътъ и донесе ми хлѣбъ и ракия. Тоя добаръ човѣкъ (името му не помна) ма дочѣка братски, попита ма »за живо и здраво« и рѣче ми: »Какво ви трѣба, брате Панайоте! Искате ли да ви са даде нѣкоя помощъ?« — »Нищо ми не трѣба, нищо не желая; азъ желая само да ида по-скоро въ Княжевацъ и да распусна момчетата. Трѣба да имъ са дадатъ пашпорти.« — »А по колко имъ плащашъ на месѣцътъ?« попита той. — »Каква плата! отговорихъ азъ.